

POSUDEK VEDOUCÍHO BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Sylvie HRUBÁ, *Vývoj názorů na evropskou integraci ve Francii*, Bakalářská práce, Jihočeská univerzita, Fakulta pedagogická, Katedra romanistiky, České Budějovice 2006, 82 s., přílohy.

Sylvie Hrubá (Obor francouzština-angličtina pro administrativu EU) již v Úvodu (s. 7-8) své práce správně uvedla: „*Díky evropskému programu Erasmus jsme dostali možnost studovat na univerzitě v zahraničí, což je nedocenitelná příležitost, jak poznat nejen místní každodenní život, ale jak poznat více sám sebe. Možná teprve během dlouhého pobytu mimo vlast člověk zjistí, co vlastně dělá Čecha Čechem, to, že nic není černobílé a že se toho máme ještě hodně co učit, jedni od druhých. Byli jsme první cizinci z Východu, a tak jsme se hned od začátku snažili udělat dobrý dojem. Bohužel ne na všechny naše přátelské úsměvy působili pozitivně. Občas jsem měla chuť na ně začít řvát něco ošklivého, jako když se k nám donesla zvěst, že jsme se tam v podstatě přijeli vdát, nebo když nám vedoucí katedry předložil při hodině překladatelství článek pojednávající o Invazi barbarů (rozuměno lidí z Východu), kde jsme se my a naši nevědomí francouzští spolužáci dozvěděli, že nám bude trvat asi sto let, než je doženeme ve vývoji.*“ Cílem bakalářské práce je ukázat složitý proces proměn vývoje názorů na současnou Evropskou unii a evropskou integraci ve Francii. Shrnuje jednak postoje Francie k postupné integraci, jednak názory jednotlivých politických stran a pokouší se dále osvětlit a analyzovat postoje veřejnosti se zřetelem k vlastním zkušenostem a zážitkům ze studijního pobytu. Klade si za cíl ukázat dopady hlubší integrace s tím související institucionální změny při rozšiřování o nové státy. Celá práce je rozčleněna na tři základní kapitoly. První kapitola: *Francie a postupný vývoj Evropské integrace* (s. 9-17) mapuje integraci, pohledy a metody, možné scénáře a francouzské paradoxy, včetně francouzského příspěvku k budování Unie v období let 1945-1969, 1969-1997. V závěru klade oprávněnou otázku o vlivu Francie na evropské a mezinárodní politické scéně („vše se točí okolo schopnosti přesně definovat francouzský národní zájem“!). Kapitola druhá: *Politické strany* (s. 18-37) ukazuje průběh debat o tzv. „evropské kartě“ v rámci politických stran, sleduje vývoj názorů jednotlivých politických stran (MRP, Konzervativci, Národní fronta, Parti socialiste, Parti communiste française). Evropskou kartu nešlo v žádném případě přehlížet. Francouzské politické strany, aby přitáhli a zaujali určitou část voličů, uznaly nutnost definovat své pozice k evropským otázkám. To bylo a je obtížné zvláště pro pravicové strany, které vždy vyznávaly koncept silné a nezávislé Francie. Otázka o budoucnosti Unie ostře rozdělila politické spektrum. V padesátých letech 20. století bylo předmětem sporu členství Francie v ESUO, ES, EDC. Ale mimo tradičně zatvrzelých komunistů naprostá většina politických stran přejala pragmatický pohled na věc, jak jej pojímal Ch. de Gaulle, „že členství přináší Francii nejen ekonomické a politické ale i strategické výhody“. Třetí kapitola: *Postoj veřejnosti* (s. 38-49) sleduje reakce veřejného mínění na rozšíření (2004), na postoj k Turecku a končí autorčinou statí: *Vlastní zkušenosti z pobytu ve Francii* (s. 47-50), když zde uvádí doslova: „*Takže v konečném důsledku jsem získala pocit, že Francouzi a tím myslím obecně jsou sociálně zaměřeni a svůj sociální systém považují(stejně jako např. systém školství) za nejlepší na světě a vzor pro ostatní státy. Problémem je, že Francouzi, bohužel díky svému občas lehce omezenému pohledu na věc, nevidí, že tento úžasný sociální systém nemůže fungovat do nekonečna zároveň s nekompromisními požadavky odborů na ochranu zaměstnanců, růsty platů a krátkou pracovní dobou (zákon Aubry 1 a Aubry 2).Jednou to prostě nebude z čeho platit a pak už jim nepomůžou ani generální stávky!*“ Závěr (s. 50-54)

přináší rekapitulaci dosažených poznatků a závěrů. Následuje Seznam použité literatury a pramenů, zkratk a příloh (s. 55-82). Autorka Sylvie Hrubá ukázala schopnost samostatné aktivní práce. Při čtení úvodní části (s. 7) následující zajímavý text: „*Na začátek musím odpovědět na logickou otázku, proč jsem si vybrala toto téma. O francouzskou politickou scénou jsem se samozřejmě zajímala již dříve v rámci studia, ale je pravda, že doopravdy jsem ji měla možnost poznat až během svého studijního pobytu Erasmus na francouzské Université de Bretagne-Sud nacházející se v milém přímořském městečku jménem Lorient v regionu označovaném často za region sám pro sebe – Bretaň. Zvláštní je, že Bretaň je sice turisticky velice atraktivní region a to jak pro Francouze, tak pro cizince, ale Francouzi z ostatních regionů se na Bretonce dívají trochu svrchu. Proč? Těžko říci. Možná jsou opravdu jiní, jak je k tomu předurčuje jejich keltský původ, možná svou roli sehrála i geografická poloha a místní drsné podmínky. Přesto jsem nevěděla, jestli se mám smát nebo se rozčítit, když jsem se v rámci jednoho výzkumu dočetla, že 5% Francouzů vadí právě Bretonci.*“ Bakalářská práce splňuje jak obsahové, tak i všechny ostatní formální náležitosti. Cením si jejího odpovědného přístupu při psaní práce, při sbírání materiálů a literatury, včetně potřebných pravidelných konzultací. Přínosem bakalářské práce mimo jiné je, že si autorka dala velkou práci a věnovala čas pro shromáždění a utřídění potřebných poznatků, které následovně sumarizovala a adekvátním způsobem použila. Proto s potěšením doporučuji předloženou bakalářskou práci k obhajobě a hodnotím ji **v ý b o r n ě**.

V Českých Budějovicích dne 11.5.2006

PhDr. et PaedDr. Jiří Dvořák, Ph.D., v. r.